Api, api, tulge api! Kirikulised ruttasid warsi tema järele weski sisse ja nägiwad seal, mis kole on öölda. Kuiw ratas oli möldri kuest kinnihakanud, teda rataste wahele tömmanud ja luud kondid puruks peksnud, aina parem käewars paistis alles wälja, kolm sörme seisiwad ülespoole otsegu wanduja inimese sörmed, — siis oli weski seisma jäänd. Kui mu isa möldri oli rataste wahelt wäljatömmanud ei leitud enam hingge sees olemast.

„Jumala weski käib hiljukesti, aga tema jahwatab peenikeseks!“ ütles üks meie naaber, kui mehed surnukeha pörandale paniwad ja waatas sedda öldes mu isa otsa. Kodu rääkisime isaga sest hirmsast loost, ja mina tuletasin seda sama wanarahwa söna meele, aga isa noomis mind kangeste sellepärast ja ütles: „Minu päralt on kätemaksmine, mina tahan kätemaksta, ütleb Issand!“

Seda aega oli 7 aastat, et Pastjan wöörail mail oli reisimas, siis tuli tema koju. Mina olin senni juba mehele saanud, ja minu isa oli mite kaua pärast seda, kui ta

meie käed oli kokupannud ja meid önnistanud, siit ilmast rahulikult lahkunud. Pastjan ise hakkas nüüd möldri ammeti peale. Ta oli selle pitka ajaga mitu rahwast ja mitu rahwamaad läbikäinud ja ta oma kiitelves hoopis Murjanimaal olnud, aga head ei olnud ta midagi juure öppind, ei möistnud temagi argipääwa ja pühapääwa wahet pidada, ja kui meie önnistegija ütleb, et üksi ei wöi kabt isandat teenida, siis läks se söna Pastjani kohta üsna töeks, aina rahakot oli temale Jumalaks.

Ühel öhtul, mina seisin just ukse al, tuleb üks wööras ratsamees mööda külauulitsat otse meie poole, pea rätikuga kinniseutud, nägu kahwatand ja walge nagu sein, wahib ajuti tahapoole nagu kartes kedagi teda tagaajawa. Ukse kohal peab hobuse kinni, teretab ja ütleb ennast Rootsilase olewa, kes pidand waenlaste paku minema, ja oma haawatud peaga ja ütlemata wäsimusega ei saa enam paigalt edasi mindud. Palus mind siis Jumala keeli enesele ja oma wäsind loomale öömaja lubada, homme, ütles, jälle

Eesti-maa-rahwa Kalender 1862, lk 28